

ŽIVOT

ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

NOC KOSTELŮ

**Cesta
vzhůru**

**Farní pout'
do Izraele**

Jede Kudrna okolo...

LÁHEV A DŽBÁNEK

tiráž

ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

vydává

farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábrdovicích

adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156

redaktoři

Lucie a Dominik Grůzovi

grafická úprava

Klára a Roman Smékalovi

web

<http://www.zabrdovice.cz>

cena

neprodejné, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti

do tohoto čísla přispěli

Otec Lubor, Mirka Žáková,
Míša Kaňová, Václav
Müller, Anička Zbořilová,
Míša Zbořilová, Monika
Šedá, Lucie Grůzová, Jiří
Sluka, Vítek Klouček

příspěvky

pokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:
dgruza@centrum.cz
nebo kontaktujte redakci

náklad

250ks výtisků

Milí farníci

Jsme moc rádi, že píšete a obohacujete náš/váš časopis! ☺
Vřele děkujeme hlavně poutníkům do Svaté země, kteří nám
zaslali úžasné články. Byla by škoda dát vše do jednoho čísla,
a proto si tyto krásné prožitky rozdělíme ještě do dalších dvou čísel.
Moc děkujeme a přejeme příjemné počtení

Lucie a Dominik Grůzovi

Co můžeme zažít?

Sobota 11.6.2011

od 21:00 - Svatodušní vigilie před slavností Seslání Ducha svatého
s doprovodem zpěvů našeho Zábrdovického sboru mladých

Neděle 19.6.2011

v 9:45 - První svaté přijímání

Čtvrtek 23.6.2011

v 18:00 - Boží Tělo Slavnost Těla a krve Páně

Neděle 26.6.2011

v 9:45 - Duchovní hudba při mši svaté
účinkují: sóla - sbor - varhany
Norbert KUBÁT (1863-1935)
MISSA IN D - dur op. 8
AVE MARIA
O, SALUTARIS HOSTIA

Co můžeme zažít o prázdninách!

17 - 23.7.2011 - Duchovní cvičení na Velehradě
31.7. - 7.8.2011 - Ministrantský tábor
1.8. - 6.8.2011 - Duchovní cvičení rodin v Osové Bítýšce
16. - 21.8.2011 - Světový den mládeže 2011 v Madridu
4.9.2011 - Žehnání školákům.
Požehnány budou i jejich aktovky a další pomůcky

obsah

- 1 Co můžeme zažít?
- 2 Duchovní slovo o. Lubora
Zpráva o Noci kostelů
- 3 Přijetí nových katechumenů
Karneval aneb hrozny se valí
- 4 Farní pout' do Izraele, 1.Část
1.DEN - 15.3.2011
- 5 2. DEN - 16.3.2011
- 6 3. DEN - 17.3.2011
- 7 Jede Kudrna okolo aneb
jarní-farní výlet
- 8 Spolčo maminek a dětí
- 9 Cesta vzhůru
- 10 Láhev a džbánek

Duchovní slovo o. Lubora

Přijď Duchu svatý!!

V jedné hodině náboženství se stala tato příhoda. Pohádaly se tam dvě žákyně. Jedna byla pokřtěná, měla věřící rodiče a chodila v neděli na mši svatou. Byla pravidelně na hodině náboženství. Druhá byla nepokřtěná, nikdy nechodila na mši svatou a do hodiny náboženství přišla jen náhodně ze zvědavosti. Kněz vyučující náboženství jim vysvětlil, že Ježíš si přeje, aby se na sebe lidé nehněvali a aby se usmířili. Nepokřtěná žákyně chtěla okamžitě po tomto výkladu podat ruku své spolužačce a usmířit se s ní, ale ta druhá, pokřtěná a ve víře již dlouhodobě vychovávaná to naprosto odmítala.

Je to příběh sice jen ze života dětí, ale je na něm cosi poučného. Ukazuje nám, že Duch svatý našťestí také často vane i mimo církev a někdy bohužel v církvi mu bráníme, aby nás proměnil.

Duch svatý používá různé lidi jako své nástroje, ale hlavně čisté duše. Vzpomínám si, jak jednou v Medugorje přišel do zpovědnice jeden Ital a říká, že nejde ke zpovědi a že se diví tomu, jak se ve zpovědnici objevil a vypráví následující epizodu:

„Chodím jako turista zde po tomto poutním místě a najednou neznámé malé dítě, věkem tak pět roků, ke mně přijde, chytne mě za ruku a někam mne chce vést. Už to mě překvapilo, že se mne, cizího a dospělého člověka, nebálo. Dítě mne vedlo ulicemi až ke zpovědnici a potom se ztratilo. Tak jsem do zpovědnice vstoupil...“

Dali jsme se do rozhovoru, o kterém mohu vydat svědectví, protože nešlo o žádnou zpověď. Během duchovního pohovoru vyšlo najevo, že dotyčný Ital už roky žije daleko od Krista, neplní nejzákladnější desatera, a přesto žije v iluzi, že jeho život je v pořádku. Po rozhovoru sám přiznal, že naše setkání bylo užitečné, a i já jsem cítil, že skrze to malé dítě zavanul Duch svatý do jeho života. Svátost smíření se sice nekonala, ale jistou přípravu na to, aby v blízké budoucnosti mohla být vykonána, jsme udělali jen díky působení Ducha svatého skrze to malé dítě.

Toto jsou pouze příklady toho, jak Duch svatý zavanul do života lidí. Existuje však něco ještě většího, když se lidé nechají trvale vést Duchem svatým, denně Ho vzývají a rozlišují i v maličkostech, co je podstatné a co je druhořadé, co je jen menší dobro a co je větší dobro, a rozliší to třeba i několikrát během jednoho dne. Tam potom může začít úžasné dobrodružství víry v Duchu svatém.

Otec Lubor

Zpráva o Noci kostelů

V pátek 27. května proběhla v Zábrdovicích (a taky leckde jinde v České republice, na Slovensku a v Rakousku) Noc kostelů. Přilákala k nám přes tisíc návštěvníků. Kdo se účastnil komentované prohlídky kostela, mohl se dozvědět něco o historii a uměleckých dílech našeho chrámu, jaký je teologický význam kterých symbolů i jaký je geologický původ kterých mramorů. V bočních prostorách kostela se konalo promítání fotek ze života farnosti i výstava liturgických předmětů a rouch, v hlavní lodi kostela se mohli zájemci zaposlouchat do různých skladeb několika koncertních vystoupení nebo si osvěžit vybraná témata z katechismu. Tradičně velkému zájmu se těšila Kapitulní síň v areálu Vojenské nemocnice, zato děti se nechaly vystrašit škaredým počasím a moc jich na program přesunutý ze zahrady do farního sálu nepřišlo. Díky všem dobrovolným pořadatelům, hlídačům a vůbec všem, kteří s Nocí kostelů pomohli!

VK

Co jsme zažili?

Přijetí nových katechumenů

Jestliže jste zavítali na nedělní mši svatou 20.1.2011 v 9:45, mohli jste být svědky přijetí pěti katechumenů. Jednalo se o Zuzku, Veroniku, Janu, Davida a Irenu. Nyní se k nim připojila ještě Terka, která se však bude stěhovat do Prahy, kde v přípravě bude dále pokračovat.

Jedná se o skupinu mladých lidí, které většinou k víře přivedli věřící partneři. Ti, kdo se s nimi setkali, o nich říkají, že jsou „vyzrálí, že ví, co chtějí“. A snad právě proto vzbuzují velkou naději.

Pro mě osobně bylo velmi povzbuzující vidět toto přijetí u dospělých lidí a moc jim držím palce a připojuji slova písně: „Nebeský hostitel všechny zve... všechny chce u stolu mít... jestli chceš, přijmi to pozvání...“

LG

Karneval aneb hrozny se valí

V neděli 6. března okolo druhé hodiny se kolem fary začaly pohybovat zvláštní postavy! Pokud jste tam také byli, tak jste mohli narazit na čarodějnice, princezny, rytíře, želvy Ninja, беруšky, motýly, strojvedoucí, čerty, bílé paní, vodníky, sherify, dýně, popeláře atd.

Představte si, všichni tito zvláštní lidičkové se skvěle bavili. Měli totiž karneval! Tancovali, soutěžili, jedli, pili... Kolem čtvrté však všechno ztichlo. Na zemi se objevily barevné lístečky s čísly a kolem nich všechny tyto postavičky, pečlivě si je chránící. Pak se začalo vyvolávat a vískat. „Hurá, vyhrál(a) jsem!“ Nakonec měli radost úplně všichni!

Pak vše zase ožilo ve víru tance! Dojedlo se, dopilo a nakonec se unaveně odcházelo domů. Předtím se ještě uklízelo a také se obíraly červené a zelené hrozny, které celým karnevalem provázely. Hmm, ty byly balónkové ☺

Velké díky patří všem, kdo se podíleli na přípravě této úžasné taškařice! Ale největší dík patří dětem (a samozřejmě rodičům), které byly opravdu nádherné!

Farní pouť do Izraele, - 1. Část

1. DEN - 15.3.2011

Aje to tady.

Když jsme se koncem roku 2010 přihlašovali na pouť do Svaté země, zdálo se mi, že termín je někde v dáli. Ale čas běží neúprosně, a tak jsme se 15.3.2011 sešli u fary, vybaveni nejen dobrou náladou, ale i požehnáním otce Lubora a nastoupili jsme do autobusu, který nás zavezl na letiště do Bratislavy. Od 10 hodin jsme měli čas na prohlídku nově zrekonstruované odbavovací haly a také na seznamování se s ostatními poutníky.

Ve 12 hodin jsme si vyzvedli letenky, ke kterým jsme dostali i „Deník poutníka“, a postupně jsme šli na pohovor před odletem. Po správném zodpovězení otázek, jako balila jste si zavazadlo sama, je to Vaše taška apod., jsem odevzdala tašku k odbavení a dostala jsem palubní lístek, tedy místenku do letadla. S palubním lístkem, který jsem si nijak moc neprohlédla, jsem šla k dalším kontrolám (příruční zavazadlo, hodinky, mobily apod.). U 3. kontroly, kde jsem měla projít už k bráně k letadlu, mě zastavil úředník a žádal znovu o předložení pasu. Tam jsem zjistila, že jsem po odbavení zavazadel dostala palubní lístek na jméno Atila Gordoš. Naštěstí se mě ujala ochotná pracovnice letiště a znovu jsem prošla

všechny kontroly, tentokrát již s palubním lístkem na své jméno. Nastoupili jsme do autobusu k letadlu a za asistence Policie jsme nastoupili do letadla. Odstartovali jsme s malým zpožděním, ale let probíhal příjemně, a tak se zdálo, že už se nebude nic mimořádného dít. Jen u sedadla Martina Oujezského bylo okénko jaksi pohyblivé a při tvrdém přistání letadla, za které se pilot omluvil, okénko vypadlo. Tím skončily „podivné“ příhody našeho cestování.

Po rozebrání zavazadel jsme s naším průvodcem P. Petrem Valentou a současně i s druhou polovinou poutníků ze Slovenska vyrazili k Betlému, kde jsme byli ubytováni (v hotelu Betlehem Inn, skupina čítala celkem 52 poutníků, pozn. red.). Po cestě nás otec Valenta seznámil s programem, s provozem hotelu a po pozdní večeři ještě otec Jiří sloužil mši svatou. Pak, přesto že se chýlilo k půlnoci, následovalo rychlé vybalení, hygiena, příprava na druhý den, natažení budíku na 5,30 hod a rychlý spánek. Dobrou noc.

2. DEN - 16.3.2011

První den naší pouti bylo v plánu navštívit město Jeruzalém. Ranní mše svatá proběhla v místě zvaném Betfage. Pěkný kostelík stojí na samém vrcholu Olivové hory. Připomíná místo, odkud Ježíš vjel do Jeruzaléma na oslíku: „Hosana Synu Davidovu.“ (Mt 21,9)

Po mši svaté jsme se vydali dolů z Olivové hory a cestou jsme navštívili další místa - Kostel Pater Noster a místo zvané Dominus Flevit (Pán zaplakal). Tady jsme se zastavili, abychom vyslechli výklad a katechezi našeho průvodce. Otevřel se nám pohled na město Jeruzalém z Olivové hory a připomněli jsme si slova: „Jeruzaléme, Jeruzaléme, kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti, tak jako kvočna shromažďuje kuřátka pod svá křídla, ale nechtěli jste!...“ (Lk 13,34)

Přímo před očima máme zářivou kupoli Zlaté mešity, která stojí na místě zbořeného Jeruzalémského chrámu, zazděnou Východní bránu a pod námi ve svahu Olivové hory rozlehlý židovský hřbitov. Dojemné místo, kde Židé očekávají příchod svého Spasitele a obnovení chrámu. Musí být velmi bolestné žít život v touze a očekávání, bez místa, kde by měl člověk svoje srdce.

Nicméně vidíme také důležitá místa dějin spásy, jako je Večeřadlo nebo Bazilika Božího hrobu. Příběh utrpení jednoho člověka se odtud zdá nepatrný v tomto velkém městě.

Cesta pokračuje a my přicházíme na úpatí hory, kde je Getsemanská zahrada. V současnosti vypadá jako malá klášterní zahrada, s prastarými olivami, které pamatují drama vykoupení. Vedle Getsemanské zahrady stojí Kostel národů. Byl postaven tak, že před hlavním oltářem je veliký bílý kámen, kde se Ježíš modlil a kde také padlo definitivní rozhodnutí: „Otče, ne má, ale Tvá vůle ať se stane.“ (Lk 22,42) I přes množství poutníků jsme si uvědomovali důležitost tohoto místa. Z tohoto kamene se zřejmě vždycky těžko zvedá. Ale už je čas jít dál.

Navštívili jsme i nedaleký hrob P. Marie, kam byla prý uložena, ale místo bylo potom nalezeno prázdné. Další krátká zastávka byla v Jeskyni zrady, kde byl Kristus políben uředníkem Jidášem.

Pak jsme kousek popojeli autobusem a naše další zastávka byla u západní stěny bývalého Jeruzalémského chrámu, zvané Zeď nářků. Po nutné bezpečnostní prohlídce a poučení jsme se (muži a ženy zvlášť) mohli modlit společně s bratry, kteří čekají na Pána více, než strážce na svítání.

Už jsme byli dost hladoví, tak bylo potřeba se zastavit a něčím ošidit nespokojený žaludek, proto jsme zamířili do uliček židovské čtvrti, abychom si koupili něco k jídlu nebo vytáhli pomačkaný chleba z baťohů. Kdo měl chuť, prošel se trochu ulicemi, a pak jsme společně zamířili dál.

Na vrcholku Sion jsme si prohlédli Večeřadlo. Další místo, které člověka chytí za srdce, když si připomene, jak toužebně si Ježíš přál jíst tady se svými přáteli velikonočního beránka (a proč). Neměli jsme mnoho času, tak jsem se na tohle místo musela vrátit ' v duchu ještě později.

Prošli jsme Sionskou bránou, podívali jsme se na symbolický hrob krále Davida a poslední zastávkou tohoto dne byl Kostel Usnutí P. Marie neboli Dormicium. Překvapila mě opravdu krásná výzdoba kostela i jeskyně pod povrchem nápadité mozaiky na stěnách.

S podobnými jsme se setkávali často i v dalších dnech. Po náročném dni a přeplnění dojmy jsme se autobusem vraceli do hotelu v Betlémě.

MK

3. DEN - 17.3.2011

Ve čtvrtek jsme měli možnost blíže si prohlédnout město Betlém, které se na týden stalo naším domovem. Betlém je osmdesáti tisícové město na palestinském území, které leží několik kilometrů jižně od Jeruzaléma. Obě tato města dělí devíti metrová zeď. Prohlídku jsme začali na Poli pastýřů. Je to místo, kde anděl zjevil pastýřům novinu o narození Krista. Zde jsme také v jeskyni slavili mši svatou. Po ní jsme zavítali do krásně prosvětlené kaple Gloria in excelsis Deo, jejíž stěny zdobily malby s náměty pastýřů a Betlémské jeskyně.

V čas oběda nás autobus zavezl k hotelu, kde měli někteří objednaný oběd. Zbytek lidí se rozhodl prozkoumat blízký terén a udělat si piknik. K této skupině jsme patřili i my. Po mírném stoupání místními uličkami jsme narazili na olivový háj. Olivy byly krásné, jen to okolí silně připomínalo smetiště. To nás ale neodradilo. Pod heslem „kdo hledá, ten najde“ jsme se snažili najít místo k sezení, což se nám podařilo. Ve stínu oliv jsme pak likvidovali české zásoby pečiva, paštik a sušenek.

Odpoledne jsme vstoupili bránou pokory do baziliky Narození. První baziliku na tomto místě dala okolo roku 326 našeho letopočtu vybudovat matka římského císaře Konstantina, Helena. Původní bazilika byla zničena při samařském povstání v roce 529, ale později ji dal znovu vystavět, rozšířit a mírně pozměnit císař Justinián. Bazilika Narození Páně je jedním z nejstarších kostelů v křesťanském světě. Byl to jediný významný kostel,

jenž unikl zkáze při nájezdu Peršanů v roce 614; zřejmě proto, že když do něj vstoupili, našli zde obrazy mudrců z Persie, a tak se rozhodli uctít památku předků tím, že kostel nechají nedotčený. V bazilice jsme sestoupili do jeskyně, kde stříbrná hvězda označuje místo Ježíšova narození. Prohlédli jsme si také kostel sv. Kateřiny, který přímo sousedí s bazilikou Narození. Na závěr jsme navštívili Jeskyni mléka, kde se svatá rodina ukryvala před útekem do Egypta.

Celý den utekl neuvěřitelně rychle. Po vydatné večeři se ještě někteří z nás vydali na večerní procházku Betlémem. Během ní jsme si četli úryvky z Písma a měli možnost o nich rozjímát. Po cestě nám Jirka stihl ukázat nejen tří metrovou palmovou ratolest, ale také nám názorně předvedl holubičku s olivovou ratolestí v zobáčku. Večerní putování jsme zakončili u ohromné stěny, kterou jsme nazvali „Betlémskou zdí nářků“, kam by se do spár mezi kvádry vešly celé sešity proseb. Byla to krásná tečka za dnešním dnem.

AMiMox

Jede Kudrna okolo aneb jarní-farní výlet

Na farní výlet po stopách odvážného Kudrny se v sobotu 14. května vydalo třicet odvážlivců, tři z nás ve svých vozidlech na rodičovský pohon. Již tradiční a léty prověřený vlakový spoj v 8:06 nás tentokrát ze židenického nádraží dopravil do Dolní Lhoty u Blanska. Odtud následovalo strmé stoupání do hor, kde se v nadmořské výšce 550 metrů kromě krásných lesů nachází malebná víska Hořice. Cesta do kopce by byla opravdu krušná, kdyby děti netáhla vidina pokladu a nepoháněly je víly, bludičky, hejkalové a skřítkci kameňáci. Děti musely být touhou po pokladu asi hodně oslepené, protože si ani nevšimly, že kus cesty táhly rukou společnou a nerozdílnou na laně do kopce nejen sebe navzájem, ale dokonce kočárek i s posádkou. Po spáchání dobrého skutku v podobě záchrany asi 200 ks žabiček vodníka

Haničky se dětem na kopci podařilo i vyluštit šifrovanou zprávu, identifikovat Kudrnu mezi přítomnými a závěrečným úprkem získat pod jeho vedením poklad rytíře Bukovce. Potom již následovala poklidná procházka jarním lesem, občas zpestřená svačinkou a přenášením vozidel přes popadané větve. Přítomné děti školního věku si také na panu faráři vymohly tradiční otázky z náboženství, i když letos je za správnou odpověď

nečekalo svezení v kočárku všechna tři vozidla byla totiž téměř stále obsazena svými posádkami a nebyla dostatečně těžkotonážní pro přepravu školáků. Nejmladší řidička Tereška měla právě pět měsíců. V družném hovoru jsme se doloudali lesem a Hořicemi až na místní fotbalové hřiště, kde bylo v plánu sehrát také již tradiční fotbalový zápas. Mysl většiny fotbalových borců byla ale rozpolcená, protože v blízkosti hrací plochy se nacházelo úžasné dětské hřiště s nevídanými prolízačkami, houpačkami a jinými atrakcemi, takže docházelo k častému střídání hráčů. Přítomným divákům se proto utkání jevilo jako poněkud nepřehledné, zvláště když nastoupili pidiborci z fotbalové přípravy a hráli vlastním balon(k)em v protisměru. Výsledek fotbalového utkání byl proto jenom přibližný, zkrátka jedni možná vyhráli nad druhými a nikdo to nepokládal za příliš podstatné. Asi ve tři hodiny odpoledne nás déšť přinutil opustit toto pěkné místo. Cesta z Hořic do Blanska také připomínala dětské hřiště, a sice nejprve tobogán a potom skluzavku. Zpáteční cesta vláčkem byla proto příjemným zakončením výletu jelo se po rovině a moc to nedrncalo.

Takže za rok v jarním čase,
ať třeba prší nebo slunce praží,
setkáme se spolu zase -
před osmou v Židenicích na nádraží... ?

Poznámka redakce: velký dík patří celé rodině Oujezdských, která již tradičně celý farní výlet zorganizovala k zajisté velké spokojenosti i a radosti všech zúčastněných. Třikrát SLÁVA!

Spolčo maminek a dětí

Chtěla bych vám jen krátce přestavit naše spolčo maminek a musím dodat také dětí, protože i ony jsou hlavní součástí našeho spolča. Když jsou hodné, pak se můžeme i v tichu modlit, někdy totiž slova nás maminek slyšet nejdou ☺

Scházíme se už asi třičtvrtě roku, vždy podle zdraví dětí i nás, většinou u někoho doma. Je úžasné, jak naše společné naladění prostupuje vším, dokonce i tím, kdo co přinese. Někdo upeče, jiná přinese čaj nebo něco jiného k pití, někdo si připraví krátký program pro děti... Prostě se pokaždé máme moc dobře.

Většinou se po krátkém klábosení, modlíme motlitby matek, ale někdy se inspirujeme liturgickým kalendářem (např: modlily jsme se křížovou cestu a díky našemu Očemu Jirkovi, jsme měli také mši sv.).

Nedávno jsem byla na návštěvě v jednom dětském klubu, kde se také scházely maminky s dětmi a vypadaly spokojeně. Rozdíl byl však v tom, že na konci přišla paní pořadatelka s kasičkou ☺

Proto jsem opravdu ráda za to, že se scházíme a posilujeme se navzájem v tomto pro nás rodiče náročném období, ale nejkrásnějším a nejintenzivnějším období pro naše děti.

Chtěla bych také moc poděkovat vám všem, kteří na nás ve skrytu myslíte v modlitbě.

LG

Cesta vzhůru

Když jsem před řadou let působil v Pardubicích, seznámil jsem se tam s několika rodinami, které chodily do kostela. Rodina pana doktora Josefa S. měla tři děti. Dva chlapce, staršího Petra a mladšího Pavla, a sestřičku Ritu. Oba chlapci ministrovali. Poněvadž to bylo ještě před 2. Vatikánským koncilem, byly slouženy mše svaté latinsky a na ministrantech bylo celebrujícímu knězi při introitu odpovídat latinsky. To uměl perfektně pouze Petr, zatímco Pavel jen mlčky přisluhoval. Měl totiž se svým vyjadřováním značné potíže, nikoliv však logopedického rázu. Řečová neschopnost mu dělala potíže i v základní škole. Necitliví spolužáci se mu posmívali napodobováním jeho těžké výslovnosti. Chlapec i jeho rodiče tím velmi duševně trpěli. Byl jsem tehdy častým hostem v té rodině, mluvil jsem o tom s rodiči a překvapením pro mne bylo, že Pavlík v šachových hrách porážel i svého otce. To svědčilo o jeho vysoké inteligenci.

Po mém návratu do Brna se intenzita našich kontaktů zvolnila, časem se omezila na několik gratulací a pozdravů k svátkům. Nicméně mne zajímalo, jak je s Pavlíkem. Když vychodil základní školu a rodina stála před problémem, co s chlapcem dál, bylo jasné, že studium na gymnáziu, kam chodil Petr, by pro Pavla asi nebylo vhodné. Měl rád práci na jejich zahrádce, a tak bylo s jeho souhlasem rozhodnuto, že se půjde učit zahradníkem a to do Poděbrad, kde by své vzdělávání mohl ukončit maturitou. A to se povedlo.

Pavlova dětská zbožnost se v dospívání k velké radost rodičů proměnila v úmysl stát se knězem. Opět nastaly zdánlivě nepřekonatelné překážky. Nejen pro nedostatečnou Pavlovu výřečnost, ale i pro špatný kádrový profil uchazeče o studium na vysoké škole. V Litoměřicích kroutili zamítavě hlavou. Ale Pavel a jeho rodiče se naděje nevzdávali. Zajeli do Prahy na arcibiskupství k otci biskupovi Tomáškoví. A ten, když se seznámil s velkou touhou mladého muže po kněžské službě, zvážil všechny okolnosti a rozhodl, že by jeho vstup do pastorage asi nebyl možný. Nicméně církev svatá potřebuje i administrativu, a tak by snad mohl mladý zbožný muž po vysvěcení nastoupit v královéhradecké diecézi na biskupství do kanceláře.

V létě 1987 jsem byl pozván do Pardubic, abych se Pavlovy primice v děkanském kostele účastnil. Bylo tam plno. Většina přítomných znala rodinu i Pavlovy problémy, a tak všichni byli zvědaví, jak se novokněz vyrovná se svými těžkostmi. A ten díky Duchu svatému, své lidské houževnatosti a technice vše zvládnul náramně. Mluvil pomalu a zřetelně. Měl totiž v uchu sluchátko, v němž se ozýval hlas jeho přítele patera Sochy (pozdějšího generálního vikáře diecéze), který bohoslužebné texty i Pavlem napsanou promluvu, namluvil na magnetofonový pásek, a tak novokněž po něm slova opakoval. Novokněžské požehnání však mluvil spatra. Po vysvěcení skutečně sloužil v kanceláři, mše svaté v kostele Panny Marie na Žižkově náměstí.

Po Listopadu a návratu diecézního Královéhradeckého otce biskupa Karla Otčenáška do pastorage byl časem otec Pavel ustanoven administrátorem v malé farnosti nedaleko polských hranic. To už svůj řečový handicap přece jen líp zvládal.

Nedávno jsem seděl u šálku kávy s jedním zábrdovickým farníkem. Narodil se v Chlumci nad Cidlinou, kam občas ještě zajíždí. Povídal mi o tamějších poměrech, jak málo v Chlumci chodí lidé do kostela a při tom tam mají nového skvělého děkana. Píše prý každý měsíc do městského informativního časopisu nábožensko-společenské úvahy. Přišel z nějaké zapadlé farnosti na severu diecéze a dělá vše, aby náboženský život města pozvedl. Pan děkan prý pochází z Pardubic a jmenuje se Pavel Seidl.

VáM

Láhev a džbánek

Prázdná PET láhev se postavila mezi další nádoby na policičku. Pozdravila své kamarády. Ještě než si s nimi stačila popovídat o tom, co dnes dělali, zavzdychala a začala se podivně prohýbat.

„Co to děláš? Vypadáš, jako kdyby tě vytáhli z odpadkového koše,“ poznamenal skleněný džbánek, který stál vedle ní.

„Nemohu si pomoci, mačká mě velký tlak. Nedokážu se tomu ubránit,“ odpověděla láhev a dvakrát v ní luplo.

„Vždyť tě nikdo nemačká, to se ti něco zdá. A nedělej u toho takový kravál,“ řekl otráveně džbánek.

Láhev se mu to pokusila vysvětlit: „Důkladně mě vypláchli teplou vodou a zašroubovali uzávěr. Zahřátý vzduch, co je ve mně, teď chladne, zmenšuje se a ten venkovní se tlačí na uvolněné místo. Mačká mě. Není to nic příjemného.“

Džbánek si myslel o láhvi své a její zdůvodnění poslouchal jen na půl svého jednoho ucha: „Nesmysl, to je změkčilost, nesmíš se tomu tak poddávat.“

Mě taky vyplachují teplou vodou a ani to se mnou nehne.“

„Ale ty jsi otevřený! Navíc jsi ze skla a to je mnohem tvrdší a pevnější než můj polyester,“ vzdychla láhev. Bylo jí jasné, že se snaží svůj stav objasnit marně.

Džbán musel mít poslední slovo:

„To bych prosil, že jsem tvrdší. Nekroutím se hned kvůli každé malé nepříjemnosti. A na rozdíl od tebe, jak jsi správně poznamenala, jsem otevřený. Přijímám názory druhých a nechám si poradit,“ zakončil a už si láhve dál nevšímal. Byl to ten nejlevnější úplně obyčejný džbánek, ale mínění měl o sobě hodně vysoké.

Do bytu přišla návštěva a lidé hledali větší nádoby, do kterých by mohli nalít čaj. Došlo i na džbánek. Sundali ho z police, na jeho dno dopadlo několik čajových sáčků a za chvíli i proud vroucí vody.

„Co to je?“ lekl se džbánek. Byl zvyklý jen na studenou vodu nebo citronádu a horký obsah ho vyvedl z míry. Cítil se najednou nějak divně.

Lup! Ozvalo se prasknutí, tentokrát ne z police, ale ze stolu, kde stál džbán. Napříč jeho vypouklým sklem se táhla dlouhá prasklina.

„Jééé, ten džbán praskl!“ křičely děti.

„Co teď se mnou bude? Jsem úplně zničený!“ nešťastně lamentoval džbán.

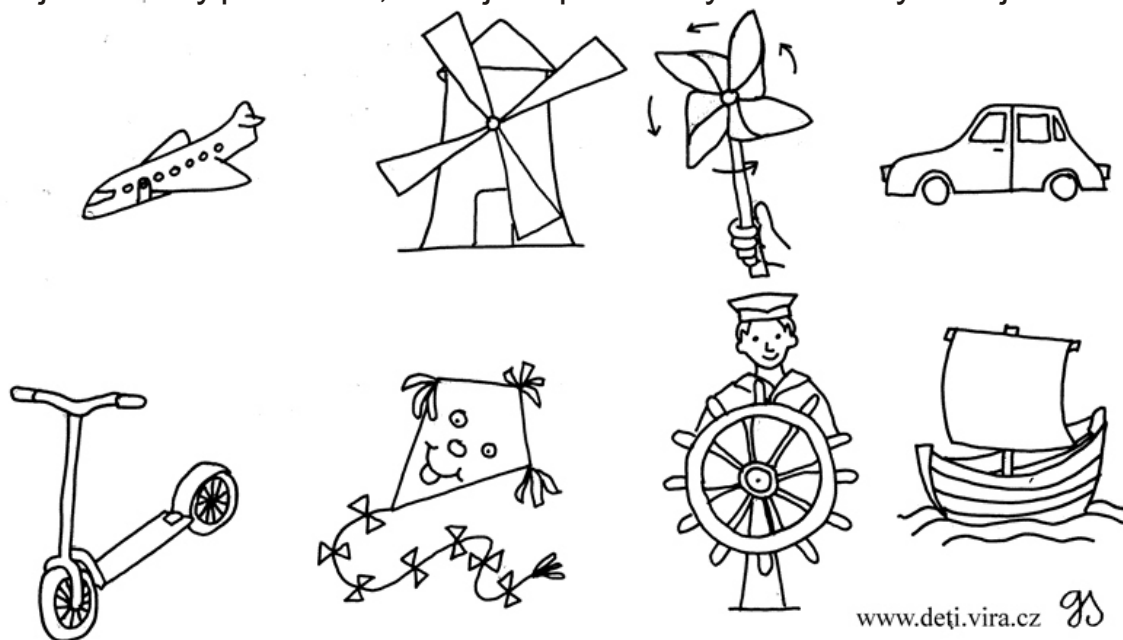
„Co by bylo. Vzpomeň si na své dobré rady,“ kysele si pro sebe zabručelo mačkadlo na citróny. „Nepoddávej se tomu. Horká voda s tebou přece ani nehne.“ Ale říkalo to potichu, aby džbán neslyšel.

Poučení:

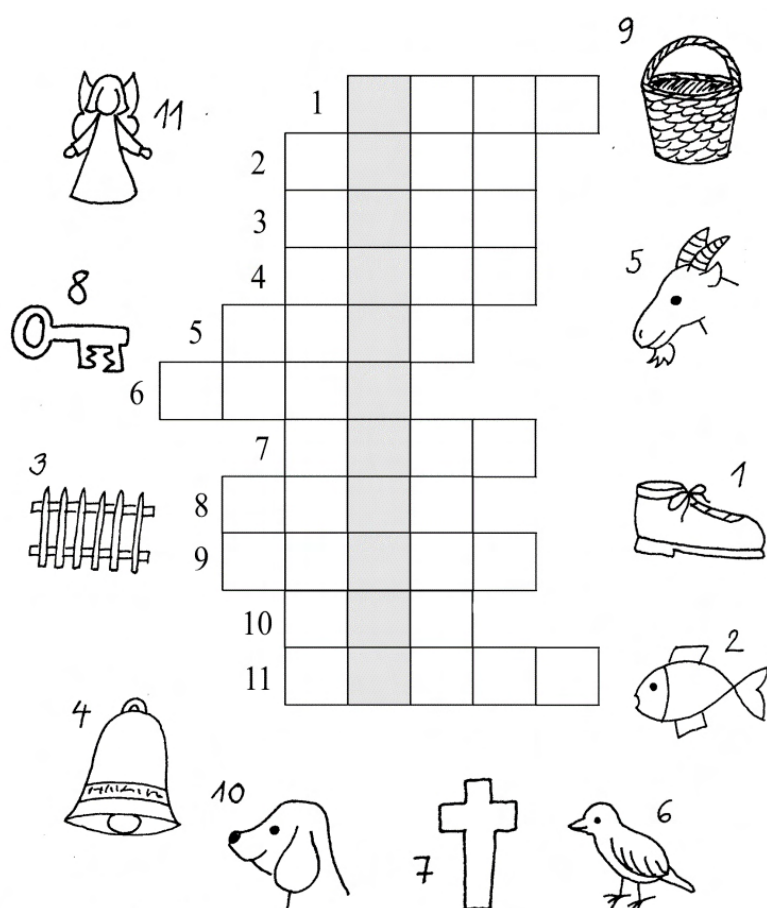
Nežádal jsi o mě, a přesto je můžeš schytat: Bodnutí nožem a radu od pyšného hlupáka.

Když Duch svatý sestoupil na učedníky, podobal se silnému větru, který otřásl celým domem. Najdi obrázky předmětů, které jsou poháněny větrem a vybarvi je.

Duch svatý nás může naplnit různými dary. Dva z nich jsou v tajence, která se skládá z počátečních písmen předmětů na obrázcích. Potřebovali je apoštolové, když lidem hlásali evangelium a potřebujeme je i my, když chceme Pána Ježíše následovat.

Vybarvi obrázky a vylušti křížovku. Tajenka ti pak prozradí, co se o Ježíšovi dozvěděly ženy, když třetího dne přišly k jeho hrobu.